

שבת
 שלום

בהעלותך

"וַיִּשְׁאָרוּ שְׁנֵי אַנְשִׁים בְּמַחְנֶה שֵׁם הָאֶחָד אֶלְדָּד וְשֵׁם הַשֵּׁנִי מִידָד וַתֵּנַח עֲלֵהֶם הָרוּחַ וְהָמָה בְּכַתְבֵּים וְלֹא יָצְאוּ הָאֵהָלָה וַיִּתְנַבְּאוּ בְּמַחְנֶה.. (במדבר י"א, כ"ו)

שתי תפיסות המתייחסות להתנבאות העצמאית של אלדד ומידד מוצגות כאן לפנינו על פי שני מסלולים שונים בעבודת ה'.

זו של יהושע הטוענת לדרך אחת שאין בלתה. אין מקום לריבוי אפשרויות ומי שסוטה מהדרך, נענש: **וַיַּעַן יְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נוּן.. אֲדֹנָי מֹשֶׁה כָּלָאִם.** (כ"ח)

ואילו זו של משה רואה ריבוי אפשרויות ומגוון צבעים בדרך לעבודת ה':
וַיֹּאמֶר לוֹ מֹשֶׁה הַמְּקַנָּא אֶתָּה לִי וּמִי יִתֵּן כָּל עַם ה' נְבִיאִים..". (כ"ט)

(ע"פ הספר "הזמנה לפרשה", נעם פרל - סוסיא)

פרשת השבוע – יצחק שלומי

י מ י ה ח ו ל		שבת פרשת בהעלותך	
04:37←04:36	זמן תפילין /טלית	19:27	הדלקת נרות
06:00	שחרית א'	19:35	14:00 מנחה
06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45	שחרית א'
08:20	שחרית ג' (בביה"ס)	08:30	שחרית ב'
09:10←09:09	סוף זמן ק"ש	17:40	13:30 מנחה
13:15	מנחה א' (בחד"א)	14:30	מנחה (בני-עקיבא)
19:35	מנחה משניות וערבית	17:10	לימוד "מדור לדור"
19:49←19:48	שקיעה	18:00	שיעור-הרב ארי
20:10	ערבית	20:25	צאת השבת

אחות תורניות : נטע בן עמי

"לא פש"ט היא" – והסמכות צוברת לפני האדם

"ויאמר ה' אל משה אספה לי שבעים איש מזקני ישראל אשר ידעת כי הם זקני העם ושטריו... והתיצבו שם עמך. וירדתי ודברתי עמך שם ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם ונשאו אתך במשא העם ולא תשא אתה לבדך" (במדבר י"א, ט"ז-י"ח).

נקודת מפנה זו המתוארת בפרשתנו, היא תחילתו של תהליך בו התורה השמימית שניתנה למשה בסיני "פנים אל פנים" - הופכת לנחלת הכלל באמצעות תיווכם של שבעים הזקנים.

עידן האותות והמופתים: "...אתם ראיתם כי מן השמים דיברתי עמכם" (שמות כ', י"ט) – מסתיים. עידן הריחוק: "...וירא העם וינעו ויעמדו מרחוק" (שמות, כ' ט"ו) – מסתיים.

עידן חדש יוצא לדרך - התורה נמסרת לעם באמצעות בני אדם מן השורה שהוסמכו לכך באופן רשמי: זקנים, סנהדרין, בית דין הגדול, והם מקבלים לשם כך את מלוא הגיבוי.

בהמשך, הסמכות והגיבוי מתחזקים באופן ברור: "...ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך.. ושמרת לעשות ככל אשר יורוך.. לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" (דברים י"ז, י"א-י"ב) ואפילו מתווספות אליה סנקציות כנגד הסוררים: "...ובערת הרע מישראל" (י"ב).

התורה שיורדת מהשמיים לארץ "מקשה אחת", נמצאת תחת סיכון מחושב בכך ש"ירבו המחלוקות ותעשה התורה כמה תורות" (רמב"ן). מסיבה זו מדגיש רש"י: "ימין ושמאל – אפילו אם אומר לך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין" ומפרש הרמב"ן: "...על משמעות דעתן נתן לי התורה אפילו יטעו..".

הצטיינות לבית הדין הגדול, אשר בידיו הסמכות ועל כתפיו האחריות - היא הערובה לשימור התורה, ונוסף (בלחש) - גם אם בית הדין טועה...

במאזן הרווח וההפסד ובראייה לטווח הארוך - שימור הסמכות עדיף על החשש מטעויות בפסיקה.

נמשיך בשני סיפורים מהתלמוד, המספרים על שני תנאים מגדולי ישראל שערערו על הסמכות התורנית בתקופתם וספגו "תרגילי מנהיגות" איש איש בתורו.

הסיפור ראשון, מתייחס לרבי יהושע שחלק על רבן גמליאל בנושא עיבור החודש וכאשר שמע על כך רבן גמליאל הנשיא, שלח לו את ההודעה הבאה: "גוזר אני עליך שתבוא אצלי במקלך ובמעוטיך, ביום שחל יום הכיפורים להיות בחשבונך".

לאחר שרבי יהושע שוכנע שגם אם הצדק עמו, עליו להישמע לרבן גמליאל "נטל מקלו ומעותיו בידו, והלך ליבנה אצל רבן גמליאל, ביום שחל יום הכיפורים להיות בחשבונך". כאשר ראה אותו רבן גמליאל, אמר לו: "בוא בשלום, רבי ותלמידי, רבי בחכמה, ותלמידי שקיבלת את דבריי".

הסיפור השני, מתייחס לרבי אליעזר שהתחיל במחלוקת תמימה עם חכמים בנושאי טומאה וטהרה בעניין "תנורו של עכנאי" (בבא מציעא נ"ט, ב), ולאחר שלא קיבל את דעת הרוב התגלגל ונגרר איתם למחלוקת עקרונית נוקבת.

הניצוץ שנדלק במחלוקת שולית על תנור שפורק והורכב מחדש, הופך ללהבה ההולכת ומתפשטת במהירות. רבי אליעזר מגייס אותות ומופתים שמימיים המשנים סדרי עולם, במטרה להוכיח את צדקתו, ואפילו בת קול שזעקה מהשמיים: "מה לכם אצל רבי אליעזר שהלכה כמותו בכל מקום", אולם ללא הועיל...

גם את דעתה של בת הקול שבקעה מהשמיים לא קיבלו חכמים: "עמד רבי יהושע על רגליו ואמר **לא בשמים היא**... שכבר ניתנה תורה מהר סיני אין אנו משגיחין בבת קול, שכבר כתבת בהר סיני בתורה אחרי רבים להטות".

בניגוד ל'סוף הטוב', בו הסתיים הסיפור הראשון, מחלוקתו של רבי אליעזר מול חכמים הסתיימה בכי רע – 'טהרותיו נשרפו' והוא הודח מהסנהדרין, הוחרם ונודה. למרות שגרמי השמים המשיכו להתערב לטובתו של רבי אליעזר ואיימו להטביע את רבן גמליאל על ספינתו בדרכו לרומי, לא נסוג רבן גמליאל מהחלטתו הקשה: "עמד על רגליו ואמר: ריבוננו של עולם גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי ולא לכבוד בית אבא עשיתי אלא לכבודך, שלא ירבו מחלוקות בישראל. נח הים מזעפון".

רבי יהושע, שבסיפור הראשון ספג השפלה במחלוקתו מול רבן גמליאל, **מפנים את חשיבות הסמכות** ועומד בעצמו בראש החץ במחלוקת מול רבי אליעזר שהיה מבכירי תלמידיו של רבי יוחנן בן זכאי. הוא אף זיכה אותו קודם במחמאה: **אם יהיו כל חכמי ישראל ככף מאזנים, ואליעזר בן הקנול ככף שנייה, מכריע את כלם**. "אבות ב, ח).

אלא שבמקרה זה אם תתממש המחמאה, התוצאה עלולה להיות מסוכנת מאד, היא עלולה למוטט את המסגרת כולה. בעידן רגיש שבו מתחדדים חילוקי הדעות עם כיתות מתחרות (צדוקים, נוצרים) ומאיימים על המשך קיומם של התורה והעם (בשליטת הפרושים), יש להיצמד לכללים בכל מחיר.

ייתכן ורבי אליעזר ניסה להימנע ממאבקי בשר ודם ולהוכיח באופן מהיר את צדקתו באמצעים שמימיים. הוא בחר לפעול באמצעות השמים, אבל התורה כבר ירדה מהשמיים וניטעה עמוק בארץ – במושב הסנהדרין.

האחריות על עתידה של התורה, היא על כתפיו של רבן גמליאל נשיא הסנהדרין ביבנה, שנאלץ להפגין את שלטון בית הדין מול גיסו ולקיים בכל מחיר את הכלל ההלכתי המצווה: "אחרי רבים להטות" (שמות כ"ג, ב').

והקב"ה?: "חייך ואמר ניצחוני בני, ניצחוני בני" – אני שהאצלתי על חכמים סמכות, **מחויב לציית לה בעצמי** ולגבות אותם בכל מחיר.

יורט קימלמן

נקודות למחשבה:

- "לא תקיח אחרי רבים לרעת ולא תענה על רב לנטות אחרי רבים להטות" (שמות כ"ג, ב') – הפסוק פונה לדיין עצמו (ולא לבית הדין) ומבהיר לו את חשיבותה של **החשיבה חופשית עד להכרעה**, היות ולאחר שנפלה ההכרעה, הרוב המספרי הוא זה שקובע ובית הדין מפעיל את סמכותו על **פי הרוב**.

- משה התעכב בהאצלת הסמכויות לבני אנוש וכמעט כרע בשל כך תחת העומס. סביר שהוא חשש מחולשתם האנושית שמה ינצלו את הסמכויות שבידם לטובתם האישית – תופעה שלצערנו הלכה והתחזקה במהלך הדורות.
- במבחן המציאות, סמכות תורנית אחת, חזקה על כל חולשותיה האנושיות, היא זו ששימרה את העם היהודי ואת התורה במשך אלפי שנים. האם קיים תסריט מוצלח יותר לקבלת אותן התוצאות?
- ראשוני הקיבוץ הדתי לא מינו עליהם רב חיצוני לקיבוץ (היו קיבוצים שנעזרו ברב שהיה גם חבר). הם הסכימו לקבל החלטות הלכתיות לאחר עיון ולימוד ורק אם לא יצליחו לפסוק יתייעצו עם הרב המקובל עליהם. מדוע רעיון מקורי זה לא שרד את מבחן הזמן ואנו נזקקים לסמכות תורנית רשמית?

לפרלה וניסים דדון אתכם באבלכם על פטירת הנכד

נעם אל ז"ל

קיבוץ סעד

קיבוץ סעד אבל על פטירתה של חברתנו

מרים רוזנמן ז"ל

ומשתתף בצערה של המשפחה

תרומת דם

תתקיים ביום ראשון, י"ג בסיוון, ה' 16/6 בשעה 16.30 במועדון לחבר.

הגעת ניידת תרומת הדם בהמשך תלויה במינימום משתתפים.

חשוב שתגיעו לתרום דווקא בקיבוץ.

כל תרומה – חשובה!

103 תרומת הדם

מי הליז את הטלפון??

את תשובתי לכתבתו של גדי בנושא הרחבת בית הכנסת, אני רוצה לחלק לשלושה חלקים: מעשי לוגיסטי, מהותי עקרוני ועלות-תועלת.

1. **מעשי לוגיסטי** - עם חלוף השנים, משתנה התמונה הדמוגרפית של כל ישוב וישוב, בוודאי של ישוב כמו סעד, שמצד אחד חוגג כבר מעל ל- 70 שנות קיום ומצד שני מתחזק בשנים האחרונות דמוגרפית באמצעות דם חדש וצעיר. המשמעות הנגזרת משינויים אלו היא שמקומות ששימשו בעבר חברים ובני משק אשר אינם גרים עוד בסעד "נשמרים" עדיין עבורם מכוח העבר וההרגל. עובדה זו מקטינה את מספר המקומות עבור הנקלטים החדשים והילדים שכבר הגיעו לבגרות. כל המביט סביבו בבית הכנסת יראה כי כמעט בכל שורה יש לפחות מקום אחד 'שמור' לבן משק שכבר אינו גר בסעד. עם כל הרגישות והנוסטלגיה שיש לכל אחד ואחת, עלינו לקבל החלטה, כי מקומות בבית הכנסת מיועדים קודם כל לחברי הקהילה שגרים כאן ומשלמים מיסי קהילה. לא יעלה על הדעת כי לבן משק לשעבר, יש מקום קבוע בבית כנסת ולחבר מן המניין בקהילה לא יימצא מקום קבוע. בנוסף, מכיוון שבכל משפחה תמהיל בני המשפחה הגרים בסעד השתנה עם השנים, יש לערוך רה - ארגון וסדר חדשים בחלוקת המקומות על מנת שנוכל לאפשר לכל משפחה לשבת יחד. עברנו בשנים האחרונות שינויים רבים במארג חיינו ואני בטוחה שעם כל הקושי בהתמודדות עם שינוי המקומות המתבקש בבית הכנסת, נוכל לשרוד גם אתגר זה, אם נתאמץ.

2. **מהותי עקרוני** - אני מסכימה עם גדי כי נכון הוא שלקהילת סעד יהיה בית כנסת אחד בלבד בו מתכנסת כל הקהילה, אך אי אפשר להתעלם מן המגמות שאנו רואים מול עינינו - מניינים שונים (כל מניין וטעמו), ובעיקר מניין ספרדי בחגים שתופס חזקה ומותר 'קרחות' בבית הכנסת המרכזי אפילו בתפילת ליל יום הכיפורים. אין ספק שבעתיד (5 שנים, 10 שנים ??) יקום בית כנסת נוסף בסעד, אם בנוסח אחר, אם במיקום נגיש יותר, לאחר שהישוב יגדל ואנשים יעדיפו בית כנסת קרוב יותר לאזור מגוריהם. השינויים החברתיים והרצונות האישיים גדולים הרבה יותר מהתקווה לאחד את הקהילה תחת בית כנסת מרכזי אחד ויוכיחו זאת כל התהליכים שסעד עוברת מאז תהליך ההפרטה. לפיכך, לדעתי זו טעות להשקיע בהרחבת בית הכנסת.

3. **עלות תועלת**, "תג מחיר" - כל חבר אמור להבין לפני בואו למלא את השאלון על בית הכנסת האידיאלי שאותו הוא מדמיין בעיני רוחו, כי יש לכך משמעות כספית נכבדה שתשפיע הן בצורה ישירה והן בצורה עקיפה על כל אחד מחברי הקהילה.

תקוותי היא שבמאמץ משותף ו'חשיבה מחוץ לקופסא' נרענן את השורות באמצעות תכנון ישיבה מעודכן ונקבל את ההחלטה:

לשחרר מקומות קבועים ה'שמורים' למי שאינו מתגורר כאן, לטובת המצטרפים החדשים לקהילה שללא ספק זכאים להם.

אתי קימלמן

סיפורים קצרים לעלון

קריאת עורך לכל קוראי "עלים" באשר הם, בקיבוץ ומחוצה לו: הנכם מוזמנים לשתף את שאר הקוראים בכישרונכם ולכתוב סיפורים קצרים (כעמוד) שיפורסמו מעת לעת וירעננו את השורות.

הסיפור הקצר שלפנינו נכתב במיוחד לעלון קיבוץ סעד ע"י **דונדי שורץ**, חבר קיבוץ בארי, צלם אמן (בעליו של "סטודיו דונדי" בבארי), תסריטאי, כותב ומקריא סיפורים קצרים. תודה לכותב על שנענה לבקשתי ועליו נאמר: "טוב שכן קרוב ומבין עניין...".

הסיפור (בהמשכים) המובא אחריו, פרי יצירתו של דני ברט, מפורסם גם הוא בתזמון מושלם.

חיפושית אחפשת את דרכה

חיפושית זבל שחורה, אני מתנצל שהליכתך נקטעה בשדה השלף, מצטער על כך שלא תזכי להתרבות בעולם הזה, על זה שלא תזכי לראות את אורות היישוב שליךך בלילה הקרוב, אני מתנצל שמומחים אומרים שמה שקורה לך – הוא בעצם תהליך מחדש חיים עוצמתי, וכי הטבע צריך להודות לנו, בני האדם. את ודאי אינך חוששת מהריח הקרב אליך, את עסוקה בליחודך טל מעשב ירקרק, שואבת את המשקה הקיצי כאילו היה זה משקה החיים עצמם. לו גבוהה היית – היית רואה ואולי פונה במהירות לכיוון הנגדי. לו היית נבונה ומכירת אנשים, היית בוחרת לעלות על אחד מעצי האשל שרחוקים ממך כרגע מרחק שנות אור של הליכה על שש רגליך. היית אולי פונה במלים חמות של חיפושיות, לבורא הכל יכול שיציפר אותך ואת שכנותיך, שטורחות כעת על שיפור שבילי הגישה השונים שמובילים אותם מדי יום וליל למעונותיהם באדמה. עיניך יפות דרך זכוכית המגדלת, עיניים שחורות ומבריקות, שרוח חיים מפעמת בהן. את צעירה עדיין ונדמה לי שבנות מינך חיות כמה וכמה שנים, וצפויות לראות במחזור העונות את השמחה הפשוטה של עלים בגשם, שלוליות חורף, קרבות שווא עם נמלים תועות ששכחו לחזור לקן, ציפורי טרף יומיות וליליות שמוצאות אתכן וטורפות בכן, אך בכל זה אולי טמון כל היופי עצמו של מחזור הטבע הגדול והחזק שמנגן את מנגינתו בכל שנה בצורה שונה בכל מקום בגלובוס. לחיפושיות באפריקה ודאי ישנן בעיות קיום דומות ושונות. חיפושיות במיאמי ובהוואי ודאי שרות ומנגנות קאנטרי ובלוז ובניו אורלינס הן סועדות שאריות של דגי החתול ה'קט פיש' המוגש במסעדות – ושפירוריהן מונחות זמן מה על הרצפה, בטרם מלצרית חרוצה ושחורה תעיף אותן לתוך פח מתכת מנצנץ.

הייתה פעם גם להקה טובה מאוד בשמכן, היא ניגנה באנגליה ויצאה מליוורפול – ושיגעה את העולם. הורינו עוד זוכרים כיצד הממשל בארץ ישראל מנע מהם להגיע לכאן לקונצרט, מפני שהם חששו שהחיפושיות ישחיתו את בני הנוער העבריים.

חיפושית, בואי ונסכם את דרכך, בואי נדבר על צעצועי ילדים: רעשני פורים, עוגות קרם שכתוב עליהם 'דני בן תשע', הרמת ילד בגן חמש פעמים על כיסא בהגיעו לגיל המתקדם, בואי נדבר על נרות, גפרורים ובלונים. בואי נחשוב יחד כיצד זה שצל שריפה מתקדמת אליך, ושבדרךך בעוד חמש דקות כבר לא יהיה טעם הרבה לכתוב עליך ועל שכנותיך. בואי נדבר רגע לפני לכתך על תרבות גבוהה, בואי נדבר על צדק, כן צדק לכל – בואי נשאף לגבוה ביותר בין אנשינו, שכן המצוינות היא הדת החדשה, מצוינות להמונים, רגע אחד בהיסטוריה שכולם מצטיינים במשהו ושואין בכלל אנשים ממוצעים. בואי נדבר על בחירות. בחירות שאת עושה במעלה השביל הצר רוחבו סנטימטר אחד ושכבשת במשך חודשים. בואי נדבר על בחירות שאת עושה – היכן ללקט גללי חיות אחרות, היכן לסעוד בלילה, היכן למצוא בן זוג הולם בלב הנגב המערבי...אלא שלא. הבחירות שאת עושה הן אינן הבחירות

שאנו עושים, ובלונוי יום ההולדת הן הן המוקש של השריפה שמתקדמת... לו היו ממציאים אפליקציה כדי להזהיר חיפושיות תועות על מוקדי שריפה, מישהו היה עושה קופה.

אלא שאנו, בני האדם, שותים את הקפה שלנו, כל אחד בקיבוצו, מי שכיפה לראשו ומי שכובע קסקט של פלח, מי בעניבה של פגישה במפעל הקיבוצי ומי במטפחת של קייטרינג שמשווק ארוחות גורמה כשרות לנגב המערבי – כולם כאחד עושים בחירות בכל יום. כולם בונים ובונות בשקדנות אין קץ את שביליהם הצרים, שבילים של משפחות מאושרות ומאושרות פחות, שבילים לאל ושבילים לאל הטלביזיה. את לא תראי את כל אלה. ילד עזתי לא מרוצה מחייו הקדיש לך בלון משלו, נושא לפיד, והוא עתה צופה במשקפת בנעשה ונהנה מהתוצאה. מבוגר אחראי לידו טופח על שכמו ומחמיא לילד.

אחד החיפושיות שנורה למוות עקב היותו אולי אדם יפה מדי, כתב משהו כמו 'דמיין שאין ארצות, שאין דתות, דמיין את כל האנשים החיים יחד בשלום, וכולי וכולי דברי הבל שרבים כבר רוחשים להם טעם של גואל מיופיף חסר צורה ותועלת ממשית. אנו כאן הרי יודעים את האמת. האמת שאת מטוגנת כבר חיפושית ושממת בייסורים קשים. מתי נוצרו חיות השדה והרמשים? באיזה יום בשבוע? מהו מחזור הטבע? למה נוצרים תינוקות בעולם? לאן נושבת הרוח אחר הצהריים בעוטף עזה? זהו זמן לשאלות כעת – לא לתשובות.. וכל החכמים מתחבאים במערות במדבר ועל ענפי העצים, והורגים בהם 'יוראה כי טוב הדבר'. על מה מדובר הדבר?

מהנצח הצוות שיפוץ / הרחבת בית כנסת

ראשית, אני מבקשת להזכיר מהן סמכויותיו של הצוות כפי שאושרו על ידי האסיפה: "באחריותו ובסמכותו של הצוות להוביל את הדיון הקהילתי בנושא בית הכנסת, להעלות היבטים חברתיים בנושא שיפוץ בית הכנסת או הרחבתו וגיבוש חלופות תוך שיתוף הקהילה בתהליך ובממצאים. בסופו של התהליך אמור הצוות להעביר את המלצתו לפתרון להנהלת האגודה ואסיפת האגודה הקהילתית".

על-מנת לשמוע באופן מסודר מהציבור מה הקשיים, הצרכים והרצונות שלו מבית הכנסת בכלל ולגבי שיפוצו והרחבתו בפרט, החלטנו להעביר שאלון בקרב החברים והתושבים. במהלך השבוע הקרוב נפיץ את השאלון לקבוצת ביקורת מצומצמת על-מנת לקבל משוב על השאלון לפני העברתו לכלל החברים. לאחר שנקבל את המשוב ונבצע את התיקונים, נפיץ את השאלון לכלל האוכלוסייה ועל כך תבוא הודעה בנפרד.

אני מזכירה שוב כי כל מי שיש לו הערה בנושא או רוצה לשמוע הסבר נוסף על פעילותנו, יכול לפנות לכל אחד מחברי הצוות: אליסף אש, גדי סמואל, הדס לוי, הנזי, חגית לנדסמן, ניצן ברביץ, שקמה כספי-יניב ושרה עברון.

שקמה

לצרכה ולמשה בן צמי ולכל המשפחה

מזל טוב לנישואי הנכד תומר - בנס של שלומית ומשה צוני צב"ל אדווה

איחולים למחות ולנחת!

ברכות לרותי וחנן פינקלשטיין לנישואי הנכד
זיל - בנס של שלומית וחמי ברק צב"ל תחיה לסרי

איחולים למחות ולנחת!

רשימת ספרים אחרים

(העלילה והדמויות הינם פרי דמיוני שלי. כל ניסיון לחפש קשר למציאות מוכרת היא על אחריות הקורא).

פרק א'

אשת המכירות מאירת הפנים שאליה פניתי בחיפוש אחרי יעד מרענן למסע לקיץ הקרוב, הציעה לי הפעם את ארץ "שמאל - ימין". (השם בדוי). לטענתה, המעניין והמיוחד ביעד זה, ודווקא בקיץ זה הוא, שנתגלו בו רק לאחרונה ממצאים אנתרופולוגיים וזואולוגיים ייחודיים שלא זוהו עד כה ביעדים אחרים.

נהג המונית שלקח אותי מנמל התעופה למלון דרש סכום שהיה גבוה יותר אף מכרטיס הטיסה. כשהגענו לצומת "הגאווה", (אין צומת כזה), נתקענו בפקק תנועה בלתי נגמר. נהג המונית לימד אותי את השיעור השני לאותה נסיעה. "כשנתקעים בפקקים, עוצמים עיניים ורואים מחלפים". (גם אם זה לא ממש עוזר, זה לפחות עושה יותר נעים בגב).

המלון ממוקם על חוף ים תכול ורחב ידיים. מחלון חדרי ניתן לצפות בבנות הארץ הנוהגות מנהג חיסכון רב בבדים מהם תפרו את בגדי הים שלהן. אווירת החופש והשחרור שורה על המתרחצים יוצרת אצלי את הרושם החיובי הראשון, שלכולם טוב בארץ "שמאל - ימין" והם נמצאים במקום הכי רחוק שאפשר מריבים ומחלוקות.

לעת ערב יצאתי לשוטט ברחובות ולחפש לי מסעדה אותנטית לסעוד בה את סעודת הערב. פקידת הקבלה במלון שמה בידי מפת רחובות וציידה אותי בכמה המלצות. בחרתי מתוכן את מסעדת "בג"צ על הגריל" (ניחשתם נכון, השם בדוי).

התפריט שהונח על שולחני כלל מיני מנות שמעולם לא שמעתי את שמען. בחרתי לי את המנה שהופיעה ב"המלצת השף" והמתנתי באורך רוח. בשלב הזה נקלעתי להיות עד מאזין לחבורה רעשנית במיוחד שהקולות שעלו ממנה היו בערך כך. "הוא קוסם", "הוא גדול מהחיים", "אין עוד מלבדו", "אוי לנו אחרי לכתו", ועוד מיני הגדרות המתארות מישהו שהוא לא פחות מעל חושי. לתומי סברתי שהם מהללים את שף המסעדה ויכולותיו הקולינריות. רק ביציאה, בתשובה לשאלתי, הוסבר לי שמדובר במישהו אחר לגמרי, שכול השכלתו הקולינרית מסתכמת בכך שהוא אוכל מחמגשיות את שלוש ארוחות היום.

בבוקר ביקשתי לדעת איך ניתן להגיע לעיר הבירה בדרך שלא תפגיש אותי פעם נוספת (וטראומטית) עם נהג מונית מקומי. החלופות שהוצעו כללו: א. שרות האוטובוסים. ב. הרכבת. היתרון הגדול של שרות האוטובוס הוא שעל פי הרוב, הוא מגיע ליעדו. החיסרון הוא כמובן באותם פקקים שאותם חוויתי רק אתמול. הרכבת זה כבר סיפור אחר לגמרי. כאן מדובר בשלוש אפשרויות די סבירות. האחת, שגם תצא וגם תגיע ליעד. השנייה, שאכן תצא, אבל ליעד לא תגיע. האחרונה היא שלא תצא וגם לא תגיע. שכני לחדר במלון לחש לי באוזן, שבנושא הרכבת לעיר הבירה עשה השלטון המרכזי מאמץ אדיר על מנת לפתוח את הקו לכבוד חגיגות ה-70 לעצמאותה של "שמאל - ימין". עד כדי כך לחצו שבהתחלה ניסו להפעיל את הקו ללא פסים וללא מסילה. בהמשך אמנם התקינו את האביזרים הבלתי חשובים הללו אך את הסטטיסטיקה זה דווקא לא שיפר בהרבה.

עיר הבירה שלהם שוכנת על שרשרת רכסי הרים במזרחה של המדינה. הנוף מושך עין ושובה לב. בליבה שוכנים רוב משרדי השלטון, (למרות שרובם המכריע של המיניסטרים שלה מעדיפים את מנעמי עיר החוף).

בפרק הבא: "הסולטן וחצרו".